

R. Łyczywek

Życie i sprawy adwokatury : (myśli - aforyzmy)

Palestra 28/12(324), 58-61

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

zdania egzaminu konkursowego w 1958 r. z wynikiem bardzo dobrym (za 30 możliwych punktów otrzymał 29 za pracę pisemną pt. „Wpływ kultury grecko-rzymskiej na kulturę współczesną”) nie został przyjęty na aplikację. Dzięki poparciu jego starań przez Z.A. w Krasnymstawie (zespół zobowiązał się opłacić z własnych funduszy etat aplikancki z przeznaczeniem pieniędzy dla A. Maciejkowskiego) został po raz drugi skierowany na egzamin konkursowy w 1959 r. Pisał wówczas pracę pt. „Prawo a moralność”, ocenioną na maksymalne 30 pkt Tym razem decyzja o wpisie na listę aplikantów była już pozytywna. Aplikację odbywał w prywatnej kancelarii adw. Mikołaja Reńskiego, a przez ostatnie 3 miesiące w Z.A. Nr 6 w Lublinie. Zarówno patron mec. Reński jak i kierownik Z.A. Nr 6, kierując aplikanta na egzamin końcowy, podkreślali w opiniach kwalifikacyjnych nieprzeciętną znajomość prawa, zwłaszcza cywilnego, duże zamiłowanie do zawodu adwokata, wielostronne zainteresowania humanistyczne oraz znaczne walory etyczno-moralne kandydata. W 1962 r. apl. Antoni Maciejkowski zdał egzamin adwokacki z wynikiem bardzo dobrym i uchwałą Wojewódzkiej Rady Adwokackiej w Lublinie z dnia 29 czerwca 1962 r. został wpisany na listę adwokatów z siedzibą w Lublinie.

Zawód adwokata wykonywał w Z.A. Nr 6, a od 30.XI.1965 r. w nowo utworzonym Z.A. Nr 10, którego był jednym ze współzałożycieli (odstąpił nawet własne mieszkanie na lokal zespołu). Brał udział w pracach samorządowych: w latach 1972—1973 był zastępcą kierownika Z.A. Nr 10, a w r. 1973 — członkiem Komisji doskonalenia zawodowego adwokatów i kształcenia aplikantów. W r. 1974, po nieporozumieniach z własnym zespołem na tle przejścia na pracę w ograniczonym zakresie, mec. A. Maciejkowski zmienił zespół i dalszą pracę, już w ograniczonym zakresie, wykonywał w Z.A. Nr 4. Z dniem 20 września 1979 r., w związku z wprowadzeniem ograniczeń wiekowych przy wykonywaniu zawodu, został skreślony z listy adwokatów. Decyzję tę, tak jak większość zainteresowanych, przeżył bardzo boleśnie, a przykreść potęgował fakt, że był w pełni sił psychicznych i fizycznych oraz że w rzeczywistości był młodszy o 4 lata, niż to wynikało z metryki urodzenia z 1907 r. wystawionej na nazwisko Maciejkowski.

Ostatnie dni swego życia spędził z najbliższymi, uprawiał małą działkę, dużo czytał, bez względu na pogodę odbywał w towarzystwie swego ulubionego psa dalekie spacery.

Podczas ostatniego pożegnania Zmarłego w imieniu Okręgowej Rady Adwokackiej przez adw. Zenona Pietraszkę i celebrującego obrzęd pogrzebowy księdza wsypano do lubelskiej mogiły garstkę ziemi przywiezionej z daleka, z jego ojczystej Wileńszczyzny, którą tak bardzo ukochał i do której zawsze tęsknił.

Ferdynand Rymarz
adwokat

ŻYCIE I SPRAWY ADWOKATURY
(myśli — aforyzmy)
LXIX

Wolność nie zna ni starości, ni dziecięctwa.

(DESMOULINS)

W procesie Verresa nieulekniiony Cynceron zwraca się do Metella pretora z zarzutem, że świadkom przez pogrożki usta zamknął.

(NIEMIROWSKI)

Obronca nie powinien namiętnościom strony hołdować, aby wszelkimi, jakimkolwiek środkami zamiaru dopięła.

(SEJM r. 1520)

Nigdy i w żadnej sytuacji adwokat nie powinien zapominać, że może on bronić prawa przyszłego, tworzącego się przeciw prawu obowiązującemu i dlatego prawie zawsze przestarzałemu.

(BENEDIKT)

Tylko oddziaływanie na uczucia za pomocą faktów jest legalną metodą kunsztu adwokackiego.

(HARRIS)

Oskarżony i jego obrońca mogą powiedzieć w stosunku do świadka i jego zeznań wszystko, co uważają za uzasadnione z punktu widzenia obrony.

(SAILLARD)

Świadek niezainteresowany wie za mało, a zainteresowany zbyt wiele.

(SELLO)

Elokwencja: ogień, który może być podsycany byle czym.

(CLAUDEL)

Czasem kłamstwo tak przystaje do prawdy, że trudno żyć w tej szparze.

(LEC)

Wszystko na świecie można naśladować z wyjątkiem prawdy.

(RABIN Z KOCKA)

Dzięki temu, co czynimy, dowiadujemy się tylko, czym jesteśmy.

(SCHOPENHAUER)

Mecenasie, znajdujemy się tutaj nie dla zastanawiania się nad prawem, lecz dla omawiania spraw.

(FAGUET)

Możesz przekonać uczonego, możesz przekonać, choć rzadziej, nieuka, lecz pótuczonogo — nigdy.

(INDYJSKIE)

Mądry jest sędzią, który słucha i osądza późno.

(LOYSEL)

Bardziej wrażliwi na interes wymiaru sprawiedliwości niż na pusty rozgłos — starajcie się wykazać raczej słuszność waszej sprawy niż popisywać się wielkością swojej wiedzy.

(D'AGUESSEAU)

Do wzajemnego porozumienia się dwóch stron potrzeba tylko, aby obie miały o sobie najgorsze wyobrażenie.

(NOWACZYŃSKI)

Sprawiedliwość uświęca istniejącą nierówność. Czy skierowała się ona kiedykolwiek przeciwko zdobywcom lub przeciwko posiadaczom władzy?

(FRANCE)

Nikt nie poznaje tak dobrze tajników prawa w praktyce jak adwokat. Z jego kancelarii widać nie teorię ustaw, lecz samo życie pełne krzywd, niesprawiedliwości, wykrętów władz, sądów i urzędów.

(PODEMSKI)

Adwokatura musi posiadać — w słusznych granicach — swobodę działania, oceny i słowa, w przeciwnym bowiem razie staje się ona swą własną karykaturą i nie może spełniać swych naturalnych funkcji społecznych.

(SASKI)

Skoro sprawiedliwość trzyma w jednej ręce wagę, powinna to być waga aptekarska, a skoro w drugim ręku trzyma miecz, to miecz ten powinien być ostry jak brzytwa.

(ČAPEK)

Sędzią jest ten, kto widzi, co jest słuszne.

(EURYPIDES)

Również i prawo jest kotem w worku.

(BRECHT)

Nie ma lepszej pozycji w stosunku do wielkich niż pozycja błazna.

(DIDEROT)

LXX

Prawo, zgodnie ze swym pojęciem, jest skuteczne. Prawo, które nie jest skuteczne, nie jest prawem. Prawo jest pojęciem kauzalnym, połączeniem siły i myśli.

(NOVALIS)

Myślenie należy do największych przyjemności rasy ludzkiej.

(BRECHT)

Rzadko się zdarza, by sądy, jeśli tego naprawdę pragną, nie znalazły w technice prawniczej sposobu pogodzenia swej troski o rozstrzygnięcie możliwe do przyjęcia z wiernością ustawie.

(PERELMAN)

Przy pomocy logiki można wszystko udowodnić.

(SAINT EXUPÉRY)

Wszelkie reformy adwokatury nie powinny powodować osłabienia indywidualnego poczucia odpowiedzialności i inicjatywy w pracy każdego adwokata, który nie przestaje być bezpośrednim realizatorem zadań adwokatury.

(SASKI)

Fundamentem współżycia współczesnego jest tchórzostwo.

(NOWACZYŃSKI)

Dążyć należy do tego, aby współczesny adwokat był w pełnym tego słowa znaczeniu humanistą o szerokich horyzontach myślowych.

(CZESZEJKO)

Niezależność prawa do obrony jest zasadą podstawową, prawo do ingerencji jest wyjątkiem i może ona być podjęta tylko wtedy, gdy nie stawia sobie ani za cel, ani za skutek ograniczenia prawa do obrony.

(TRYBUNAŁ KASACYJNY, r. 1833)

We wszystkich zawodach spotykamy tę samą wadę podstawową: przekonanie, że zręczność i spryt są bez porównania wyższe niż wiedza i że umieć dawać sobie radę znaczy nieskończenie więcej.

(FAGUET)

Wydaje się, że trzeba istnieć dla drugiego człowieka, aby móc istnieć dla samego siebie.

(LAVELL)

Boję się zbyt łatwego gadania. Jest to powierzchowna piana. Mądrzy ludzie mówią mało. Trzeba się lękać krasomówstwa.

(KAMIEŃSKA)

Im bardziej organy samorządu adwokackiego przybiorą charakter dykcji odpowiedzialnego szczebla, tym większą stanowić to będzie tamę w rozbudowie inicjatywy społecznej adwokatury, inspirowanej przez ten samorząd.

(SASKI)

Adwokaci, poza pracą zawodową, często unikają powoływania się na sprawowany przez siebie zawód, a możni tego świata prawie jednolicie ukrywają fakt swego pochodzenia z adwokatury. Dlaczego?

(GRODZKI)

Zasada prawa naturalnego nie znosi, aby ktokolwiek był sędzią we własnej sprawie.

(BODIN)